



HARLEQUIN®

**HISTORICKÁ
ROMANCE**

The background of the cover is a romantic illustration of a man and a woman in historical attire. The woman is seated, wearing a white lace dress, and the man is standing behind her, shirtless, with his arms around her. They are in a room with red walls and a candelabra.

**CHRISTINE
MERRILLOVÁ**

Skandální polibek

CHRISTINE MERRILLOVÁ

SKANDÁLNÍ POLIBEK

PŘEKLAD

NINA ŠALAMOUNOVÁ

Milá čtenářko,

že mezilidské vztahy bývají často komplikované a že nás mohou zavést až do překérných situací, se určitě nejedna z vás přesvědčila. Život si s námi občas pěkně zahrává... a stejně tak si zahrával i s ženami v dobách dávných.

Laura Martinová pro Vás napsala příběh Hrabě a černá vdova, kde se hrdinka stala hlavním tématem klevet v londýnské společnosti... a vymanit se z lživých řečí není jen tak.

Ani Hope z příběhu Skandální polibek, který je první částí z minisérie Ztracené rodinné klenoty, se nevyhne potížím. Jak už název příběhu napovídá, smetánka na plesech bude mít zase o čem povídat...

Doufám, že Vás moje příběhy nadchnou a že s nimi strávíte krásné dny babího léta.

S láskou

Váš Harlequin

Christine Merrillová

SKANDÁLNÍ POLIBEK



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

A Kiss Away from Scandal

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:

Nina Šalamounová

Odpovědný redaktor:

Ivana Čejková

© 2018 by Christine Merrill

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Woblink, Poland

ISBN: 978-83-276-5269-0 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-5270-6 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-5271-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Mám problém.“

Většina klientů Gregoryho Drakea začínala konverzaci právě těmito slovy. Na tom ostatně nebylo nic překvapivého. Vzhledem k poněkud neobvyklé povaze zaměstnání, které Gregory Drake vykonával, se takovéto zahájení hovoru očekávalo.

Gregory byl opravářem.

Ne však v obvyklém smyslu toho slova. Hodináři opravovali hodinky. Dráteníci dokázali dát rozbitým vázám a keramickým konvicím zpátky jejich tvar. Truhláři opravovali rozvrzané židle a stoly. Gregory Drake ale nebyl řemeslníkem a žádné podobné umění neovládal. Lidé za ním nechodili, když se jim v domácnosti něco rozbilo.

Neopravoval věci.

Gregory Drake opravoval lidské životy.

Lidé ze středních a nižších společenských vrstev se na něj se svými problémy pochopitelně neobraceli. Neměli na to dost prostředků, a především by je nic takového ani nenapadlo. Kdyby o existenci podobné služby vůbec věděli, považovali by ji za zcela zbytečnou výstřednost, nad níž by jenom nechápavě

zakroutili hlavami. Jejích problémy byly většinou takového rázu, že by jim Gregory beztak nedokázal pomoci. Jestli něco potřebovali, pak většinou jídlo, šatstvo nebo práci.

Vysoce postavení členové společnosti z řad aristokracie nebo bohatých obchodníků se ovšem tu a tam dostávali do situací, s nimiž si neuměli poradit – anebo které právě kvůli svému postavení nemohli sami řešit, nechtěli-li na ně upozornit, dostat se do klepů a tím do ještě větších potíží. Většinou šlo o situace překerní, trapné, milostné či nanejvýš choulostivé.

Gregory Drake si s nimi poradit uměl. Obvykle mu stačilo pár dní, někdy dokonce i jen pár hodin, a problémy, s nimiž za ním tito lidé přišli, zmizely jako mávnutím kouzelného proutku. Byly pryč.

Během těch několika let, kdy svoji práci vykonával, si vydobyl velmi slušné renomé. Měl pověst – a nutno podotknout, že zaslouženou – velmi inteligentního, bystrého a diskrétního muže. Pracoval rychle, účelně, ale také tiše, což bylo obzvlášť potřebné. Dokonce by se dalo téměř říct, že byl neviditelný.

A nezanechával za sebou stopy.

To byl také důvod, proč měl otevřené dveře snad do všech londýnských klubů pro džentlmeny, včetně dvou nejvýznamnějších a vůbec nejstarších, jako byly kluby Boodle's a White's. V žádném z těchto klubů se Gregory nemohl stát členem, dokonce ani požádat o členství. Na to, aby ho dostal, neměl dost vysoké společenské postavení. Všude byl však přijímán bez okolků, a aniž by se ho kdokoli z členů nebo personálu

ptal, co tam pohledává. Když vešel dovnitř, pustili ho dál – chovali se k němu s uctivým odstupem.

Jinými slovy diskrétně.

Pánové, kteří kluby navštěvovali, moc dobře věděli, proč tam je. Někdo z nich ho požádal o pomoc a kluby byly ideálním místem k tichým a utajeným rozhovorům. Tito džentlmeni si uvědomovali i to, že štěstěna bývá velmi vrtkavá a že to jednou mohou být oni, kdo o služby pana Gregoryho Drakea bude muset požádat.

Dnes přišel Gregory do klubu na žádost pana Jamese Leggetta, který měl až do své nedávné svatby pověst svůdníka a sukničkáře. Z toho důvodu Gregory očekával, že problémem pana Leggetta bude žena – s největší pravděpodobností milenka, která mu hrozí skandálem, když ji finančně nezaopatrí. Takových případů řešil Gregory už tolik, že by je nespočítal.

Natáhl si nohy ke krbu, aby si je zahřál. Počasí venku bylo nevlídné, foukal ledový vítr s krystalky zmrzlého sněhu, a on cestou do klubu promrzl. Poté se zadíval na muže sedícího v křesle naproti.

„Zeptám se vás rovnou, pane Leggette,“ řekl. „Ať zbytečně nechodíme kolem horké kaše. Souvisí vaše záležitost s dámou?“

James Leggett se zasmál. „Abych byl upřímný, pane Drakeu, moje záležitost souvisí hned s několika dámami. Ovšem nikoli způsobem, jaký naznačujete, což je vzhledem k mojí pověsti více než pochopitelné.“

Gregory pokývl hlavou. „Jestliže ale nejde o *affaire de coeur*, o co tedy?“

„Týká se to rodiny mé manželky,“ vysvětloval James

Leggett. „Ovšem věřte mi, že by bylo všechno mnohem jednodušší, kdyby šlo o srdeční záležitosti. Ty se dají skoro vždycky nějak vyřešit, nemám pravdu?“

Gregory se jenom pousmál, ale neodpověděl. Srdeční záležitosti neboli *affaire de coeur*, občas patřily k nejkomplikovanějším případům. Láska zkrátka není jednoduchá, a právě proto si on sám dával dobrý pozor, aby se jí vyhnul a aby neztratil hlavu ani srdce. Měl rád ženy, ale také měl své zásady.

Držel si od nich odstup.

„Víte,“ pokračoval James Leggett, „rodina mé drahé polovičky je plná žen. Přesněji řečeno, v současné době se skládá pouze z žen. Jsou to krásné dámy, skutečně velmi krásné a půvabné. Ale poněkud... svérázné, řekl bych.“

„Svérázné?“ opakoval Gregory, který si nebyl jistý, co přesně si pod tím má představit.

„Ano, je to tak, svérázné,“ znovu zopakoval James Leggett. „Mají svou hlavu. A je jich příliš mnoho, než aby je dokázal jeden muž ukočírovat.“

Gregory s pochopením přikývl.

„Moje drahá Faith má dvě sestry. Jmenují se Charity a Hope. A ještě je tam jejich babička.“

„Hraběnka vdova z Comstocku,“ poznamenal Gregory.

„Ano. Znáte tu rodinu?“

„Znám není to správné slovo, pane Leggette, avšak jistě chápete, že při mém povolání se člověk dostane ke spoustě informací.“

„Samozřejmě. Smím se zeptat, co přesně o rodině víte, pane Drakeu?“

„Hrabě z Comstocku neměl žádné bratry a všichni tři jeho synové jsou mrtví. V rodině zůstaly pouze ženy, jak jste ostatně sám poznamenal, což po smrti hraběte přineslo komplikace.“

„Velké komplikace. Hrabství zůstalo bez dědice,“ přisvědčil James Leggett.

„Co se mi doneslo, Koruně se podařilo dědice pro hrabství najít za mořem. V Americe žije jakýsi příbuzný zesnulého hraběte, snad dokonce bratranec nebo vzdálený bratranec, který by měl hrabství převzít a stát se jeho novým majitelem a novým hrabětem.“

„Vaše informace jsou v zásadě správné,“ řekl James Leggett vážným hlasem. „Problém spočívá v tom, že tato věc s bratrancem ponechává dámy Stricklandovy v poněkud nejisté pozici.“

Gregory věděl přesně, jak to James Leggett myslí. Ve spravedlivé společnosti by se však něco takového stát nemohlo. Ve spravedlivé společnosti by ženy nebyly znevýhodňovány jenom proto, že se narodily jako ženy. Gregory zastával názor, že majetek by se měl rozdělovat mezi všechny sourozence spravedlivě a rovnoměrně – a bez ohledu na pohlaví. Byl přesvědčen, že dívky a ženy by měly dostat stejně velký a stejně hodnotný podíl z majetku jako jejich bratři.

Spravedlivá společnost by nenechávala ženy na holičkách. Ani v závislém postavení na mužích.

Ale kdo byl Gregory, aby jeho názory někoho zajímaly? Neměl titul, společenské postavení a nezdědil žádný pohádkový majetek. I kdyby řekl nahlas, co si myslí, nikdo by ho neposlouchal.

Kdybych já měl dcery a syny, všichni by dostali

stejný díl a nikdo by nebyl ošizen, blesklo mu hlavou, avšak nechal si své myšlenky pro sebe.

„V jak moc nejisté pozici se dámy nacházejí?“ zeptal se místo toho nahlas.

James Leggett si odkašlal. „Není to tak, že by hladověly nebo je chtěl někdo vystěhovat na ulici,“ odpověděl. „Alespoň zatím ne.“

Gregory mlčel a pozorně si ho prohlížel.

„Nakonec jsem tady já. Když to neudělá nikdo jiný, zajistím je já. Všechny se na mě mohou spolehnout.“

„To je chvályhodné,“ poznamenal Gregory a myslel svá slova vážně.

James Leggett mohl být kdysi stokrát sukničkář, ale byl to také především čestný muž, který věděl, co se sluší a patří.

„To je samozřejmé,“ podotkl James Leggett. „Nemohu nechat rodinu své manželky napospas osudu.“

„Ovšemže ne. Teď mi ale povězte, pane Leggette, co pro vás mohu udělat já?“

James Leggett otočil hlavu ke krbu a na chvíli se zadíval do plamenů. „Jde o to, že nový hrabě požádal o audit a trval na tom, aby byl dokončen, než si majetek oficiálně převezme. Chce mít připraven soupis všeho majetku a musí být v pořádku účetnictví. A...“

„Ano?“ pobídl Gregory pana Leggetta, když se na dobrou půl minutu odmlčel.

„A dámy mají strach.“

No vida. Konečně se dostáváme k jádru věci.

Gregory ani nehnul brvou, avšak v nitru pocítil zvědavost. Záležitosti sester Stricklandových a jejich babičky začínaly vypadat zajímavě.

„Strach z čeho?“ zeptal se nahlas, přestože odpověď znal dopředu.

„Z výsledků účetnictví,“ potvrdil James Leggett Gregoryho domněnku.

„Chápu to správně, že dámy očekávají určité... nesrovnalosti?“

„Chápete to zcela správně, pane Drakeu.“

„Jak velké nesrovnalosti?“

„Na to nemohu odpovědět s jistotou. Zatím ne.“

„Potom byste mi měl povědět všechno, co o té záležitosti víte.“

„Pochopitelně. Rád bych na začátek podotkl, že hraběnka vdova vždycky byla a stále ještě je okouzlující žena. Je velmi šarmantní, noblesní a hrdá, ale také bohužel velmi pošetilá.“

„Nebezpečná kombinace,“ dovolil si Gregory osobnější poznámku.

James Leggett s úlevou vydechl. „Ano, přesně tak to je. Já jsem věděl, že vy mi budete rozumět. Je to opravdu velmi nebezpečná kombinace. Hraběnka se po manželově smrti zkrátka a dobře nesmířila s tím, že se majetek začal postupně ztenčovat. Snažila se budit dojem bohatství, které už neexistovalo, protože by nesnesla, aby ji nebo její vnučky někdo litoval.“

„Myslím, že rozumím,“ odtušil Gregory Drake. „Začala prodávat rodinné šperky, které v té době už patřily novému dědici.“

„Naštěstí nic tak hrozného,“ zavrtěl hlavou James Leggett. „Díkybohu si nějaký zdravý rozum zachovala, protože to by mohl být vskutku značný problém.“

„Když ne šperky, co tedy?“

„Zdá se, že jde jenom o nábytek, obrazy, porcelán, svícny a nejrůznější cetky, z nichž některé mají ovšem velkou sběratelskou cenu. Prodaných věcí rovněž není zrovna malé množství.“

„O jak velké množství jde? Ptám se na přesný počet,“ dodal Gregory na vysvětlenou.

James Leggett pokrčil rameny. „To se bude muset teprve zjistit.“

„A komu byly ty předměty prodány?“

„Různým starožitnictvím a vetešnictvím v Londýně. Avšak jakým přesně, to bohužel nikdo neví. Neexistují žádné záznamy ani kupní smlouvy.“

„Chcete říct –“

„Ano, chci říct, že veškeré záznamy týkající se prodeje jsou jen v hlavě hraběnky vdovy,“ dokončil větu James Leggett. „Přesněji řečeno... v její chabé a již notně roztržité paměti.“

„Teď už tomu začínám rozumět,“ kývl Gregory. „Během auditu se přijde na to, že ty věci zmizely.“

„Ano.“

„A to věci značné hodnoty.“

„Některé ano, ale jiné nestojí ani za zlámáním grešli, alespoň podle toho, co zmínila moje drahá Faith. Nový hrabě z Comstocku však pravděpodobně nebude velkorysý ani k podřadným cetskám. A dámy Stricklandovy by se mohly dostat do problémů.“

„Pokud se nemýlím, pane Leggette, ode mě tedy potřebujete, abych obešel všechna londýnská starožitnictví a tyto předměty našel.“

„Nemýlíte se, pane Drakeu. Potřebuji, abyste je

našel a všechny do jednoho koupil zpátky. Na moje náklady, pochopitelně.“

„Je vám jasné, že ty předměty mohou mít už nové majitele?“ ujišťoval se Gregory.

„Samozřejmě. S tím počítám.“

„Potom si jistě uvědomujete i to, že je nebude lehké získat zpátky.“

James Leggett si povzdychl. „I s tím počítám. Spoléhám však na vaše schopnosti, pane Drakeu. Použijte cokoli, abyste ty věci dostal zpátky.“

„Rozumím.“

„Ještě jedna důležitá věc.“

„Poslouchám.“

„Je nutné prodané předměty najít a odkoupit zpátky dřív, než nový hrabě připluje do Anglie. Podle mých informací by se měl každým dnem vydat na cestu, jestliže na ní už není. Jdou sice nějaké zvěsti o rozbouřeném oceánu mezi námi a Filadelfií, ale na to se nedá spoléhat. Pokud byste nabídku přijal, mohl byste se pustit do práce hned?“

„Ano,“ odpověděl Gregory bez zaváhání. „Pokud bych nabídku přijal, začnu s hledáním okamžitě.“

„Děkuji vám,“ vydechl James Leggett. „Budu vám skutečně vděčný, když se domluvíme a když se vám podaří tento zapeklitý problém vyřešit.“

„Mohu se vás na něco zeptat, pane Leggette?“ přimhouřil Gregory šedé oči.

„Jistěže.“

„Předpokládám, že nový hrabě nemá ke Comstoc-ku žádný bližší vztah. Je to tak?“

„Přesně tak.“

„Nebylo by jednodušší se s ním domluvit a případné rozdíly v účetnictví s ním vyrovnat?“

„Ano, za jistých okolností by to jednodušší bylo,“ souhlasil James Leggett. „Má to ovšem háček.“

Gregory zvedl obočí.

„Moje drahá Faith je proti takovému řešení. Kdyby se rozneslo, že hraběnka vdova prodávala majetek, který jí nepatřil, mohlo by to způsobit skandál. A vzhledem k tomu, že Faith má dvě neprovdané sestry, nechce riskovat žádné skandály. Se zkaženou pověstí by nemusely najít vhodného manžela.“

„Chápu. Nemusíte mít obavy, pane Leggette. Mám v oboru kontakty, které mi pomohou s hledáním. Nejste první, kdo za mnou přišel s podobným problémem. Budu však potřebovat pomoc od dam Stricklandových. Rád bych, aby sepsaly seznam všech prodaných věcí, na které si vzpomenou, a přidaly k nim jejich popis. Také bude nutné, abych dostal poslední soupis majetku před auditem, protože podle něj budeme moci dohledat zbytek.“

„Zařídím to.“

„Potom nevidím důvod, proč bychom neměli být úspěšní,“ pousmál se povzbudivě Gregory. „Nakonec, ve všech svých minulých případech jsem si dokázal s podobným problémem poradit.“

„Jenomže,“ odkašlal si James Leggett, „v oněch minulých případech jste se nemusel potýkat se sestrami Stricklandovými, pane Drakeu. A když říkám potýkat, také to tak myslím.“

„Zmínil jste, že se jmenují Faith, Charity a Hope, mám pravdu?“

James Leggett kývl.

„Víra, Milosrdenství a Naděje. Jestli byly pojmenovány po třech teologických ctnostech, spolupráce s nimi nemůže být jiná než příjemná. Do jakých potíží bych se s takto pojmenovanými dámami mohl dostat?“

„Do jakých?“ opáčil James Leggett s napůl ironickým a napůl hořkým úsměškem na rtech. „Do všech, jaké vás dokážou napadnout, a k nim si přidejte ještě nejméně dvacet dalších.“

„Alespoň se nebudu nudit,“ prohodil Gregory ve se. „Nudných případů mám víc než dost.“

„Potom vás mohu ujistit, že nudit se skutečně v žádném případě nebudete.“

„Povězte mi o nich něco víc,“ požádal Gregory Jamese Leggetta. „Abych měl alespoň nějakou představu, s kým budu mít tu čest.“

„Velmi rád,“ pokývl James Leggett hlavou. „O hraběnce vdově jsem již mluvil. Teď začnu svojí drahou Faith, když dovolíte. Faith je nejstarší ze sester. Je...“ Jamesova tvář změkla přívalem něhy, kterou ke své polovičce zcela zjevně cítil a neskrýval to. „Je zvyklá o všechny se starat a řešit potíže, pokud jsou v jejích silách. Ne vždycky věci uchopí tím správným směrem, zato jedná zásadně s těmi nejlepšími úmysly.“

„Takže je jakýmsi ochranným štítem rodiny, za kterým se ostatní mohou schovat?“

„Dalo by se to tak říct. Je pevná a umí být tvrdá a neústupná jako skála. Nutno podotknout, že ne vždy je to ku prospěchu věci.“

„To už tak často bývá,“ souhlasil Gregory. „Dobré a šlechetné úmysly nemusejí vždy skončit dobrými výsledky. A další dvě sestry? Jaké jsou?“

„Charity je nejmladší.“

„Jsem si jistý, že je to milé dítě.“

„Charity už není dítě,“ zavrtěl James Leggett pomalu hlavou. „Je jí devatenáct a je to mladá žena s velmi vyhraněnými názory a jazykem ostrým jako břitva. Pleť má bílou jako tvaroh, nepotrpí si na módu, takže vypadá jako nenápadná myška, ale oči má pronikavé jako šelma na lovu. Nečekejte v žádném případě milou mladou dámu. Pokud ji ovšem dokážete přesvědčit, aby opustila svoji milovanou knihovnu a pomohla vám, bude vám velmi nápomocná.“

„V tom případě se těším na spolupráci s ní,“ prohlásil Gregory.

„Dejte si na ni dobrý pozor. Charity má mozek šachového mistra. Jestliže se rozhodne s vámi bojovat, bitva skončí dřív, než začne. A vy nebudete vítězem.“

„Zajímavé,“ zamumlal Gregory a v duchu už přemýšlel, jak získat Charity na svoji stranu.

„Všechny sestry jsou svým způsobem zajímavé,“ připustil James Leggett. „Ovšem také velmi komplikované a svérázné, jak jsem již několikrát zdůraznil.“

„Budu to mít na paměti.“

„To rozhodně mějte, pane Drakeu. S nimi je lepší být stále ve střehu.“

„Jaká je ta prostřední?“

„Hope?“ zamyslel se James Leggett. „Hope je *enfant perdu*, ve vojenském slova smyslu.“

„Ztracené dítě?“ zeptal se Gregory. Nebyl vojákem a ve vojenské terminologii se příliš nevyznal.

„Znáte vojenskou strategii, kdy je voják poslán

v první linii na jistou smrt? Takovým vojákům se říká právě *enfant perdu*, ztracené dítě.“

„Jak vojenská strategie souvisí s Hope Stricklandovou?“ zajímal se Gregory.

„Hope je dívka s jasnou strategií, která pro ni ale může dopadnout špatně. Má plán, ovšem podle mého názoru je to velmi hloupý plán. Pochopitelně ji nečecká smrt, to bylo pouze obrazné přirovnání. Ale může strčit nohu do pasti, ze které se nedostane.“

„Jaký je to plán?“ naklonil se Gregory mírně dopředu. Cítil, jak v něm zahryzala zvědavost. Svérázné sestry Stricklandovy ho začínaly zajímat stále víc.

„Hope se chce provdat za nového hraběte, až přijede. Má v úmyslu ho okouzlit a stát se jeho ženou. Myslí si, že hrabě pak bude shovívavější k hraběnce vdově a prodeji věcí, které teď patří jemu. A také že zabezpečí do budoucna nejenom sebe, ale i Charity a babičku.“

„Takové spojení by bylo účelné,“ podotkl Gregory. „Nezdá se mi to jako nerozumný nápad.“

„Ano, zdá se to být rozumné. Pravdou je, že by nám to mohlo ušetřit spoustu problémů. Kdyby si Hope vzala hraběte, nemuselo by se spěchat s hledáním ženicha pro Charity, která o vdavkách nechce ani slyšet. Mohla by se vrátit na venkovské panství a zůstat tam zavřená v knihovně, což je v současné době její sen.“

„Proč potom označujete Hope za *enfant perdu*?“ nechápal Gregory.

„Protože my o novém hraběti vůbec nic nevíme. Koruna našla mužského příbuzného zesnulého hraběte za oceánem, ale nikdo z nás netuší, co je to za člověka.“

Gregory opět pokývl hlavou.

James Leggett pokračoval: „Mohl by být velmi mladý. Příliš mladý na to, aby se chtěl ženit. Nebo naopak velmi starý. Může to být někdo se špatným charakterem, jestli chápete, co tím myslím.“

„Násilník?“

„Například. Také to může být slintající mrzák a darebák v jednom a mezi námi muži,“ ztišil James Leggett hlas, „mohl by mít úchylné choutky, s jakými by žádná jemná dáma neměla přijít do styku.“

„Už chápu, co jste myslel označením *ztracené dítě*,“ zabručel Gregory. „Slečna Stricklandová se hodlá vydat na nepřátelské území v první linii, aniž by tušila, co ji čeká.“

„Přesně tak. Proto je třeba udělat všechno proto, abychom ji od toho odradili. Nemohu dopustit, aby si moje švagrová vzala špatného člověka jenom kvůli tomu, aby její mladší sestra mohla studovat a aby se hraběnka vdova a s ní celá rodina nedostala do řečí.“

„Může se také ukázat, že je to charakterní muž a ideální manžel pro mladou urozenou dámu,“ nadhodil Gregory s významným pohledem v očích.

„Jistě, může se to ukázat,“ řekl James Leggett. „Přesto jsem přesvědčen, že by se Hope neměla unáhlit a vrhat se do manželství, jakmile se hrabě objeví, což má v tuto chvíli v úmyslu.“

„Ženy občas mívají podivné nápady,“ pousmál se Gregory. „Zvlášť, když chtějí pomoci rodině.“

„To mi povídejte, pane Drakeu. O tom já vím své. Moje manželka si kdysi vzala do hlavy podobnou pošetilost. Když jsem se s ní seznámil, měla v plánu se

vdát kvůli penězům a nikoli z lásky. Samozřejmě to hodlala udělat především kvůli rodině. Naštěstí se mi ji podařilo přesvědčit, že by to byla chyba. Troufám si tvrdit, že nyní je Faith skutečně šťastná. Ale nemohu to samé udělat pro její sestry.“

„Pochopitelně že nemůžete.“

James Leggett se zhluboka nadechl. Pak se na Gregoryho zadíval způsobem, který naznačil, že hledání ztracených věcí nebude to jediné, co po něm bude chtít.

Co má za lubem? blesklo Gregorymu hlavou. Snad po mně nechce, abych sestrám Stricklandovým hledal ženichy? Nebo abych dokonce...

„Pane Leggette,“ začal opatrně, „nemyslíte si, doufám, že bych se já měl nějak angažovat v budoucnosti mladších sester Stricklandových?“

„Budu k vám upřímný, pane Drakeu. Sezona je v plném proudu a Hope je zajímavá a velmi hezká mladá dáma. Nerad bych, aby odmítla nějakého vhodného nápadníka jen kvůli svému pošetilému plánu vzít si hraběte. Kdybychom o něm měli více informací...“

„Naznačujete, abych se po něm poptal?“

„Ano. Budu vám vděčný, když to uděláte. Jestliže zjistíte, že v Americe má ženu a deset dětí, bylo by dobré o tom Hope zpravit.“

„A pokud nic takového nezjistím?“

James Leggett si promnul ruce. „Potom bych navrhoval, abyste fakta přizpůsobil situaci.“

„Chcete po mně, abych lhal?“ položil Gregory panu Leggettovi přímou otázku. On sám se nenarodil

jako džentlmen, ale měl své zásady. Pravdomluvnost byla jednou z nich.

„Tak bych to neřekl,“ zavrtěl James Leggett hlavou. „Já jenom chci, aby Hope byla opatrná a neudělala žádnou hloupost. Pokud jí to dokážete rozmluvit, nechám způsob, jakým to provedete, zcela na vás.“

„Děkuji,“ odvětil Gregory. Tohle znělo o něco lépe, protože mu to dávalo prostor k manévrování. Nebude se muset uchýlit ke lži, nebude-li to nutné.

Pokud ovšem nabídku s definitivní platností přijme. Ještě pořád ji totiž mohl odmítnout.

„Mimochodem,“ dodal James Leggett, „budete k tomu mít dostatek příležitostí, protože ohledně seznamu prodaných věcí budete spolupracovat především se slečnou Hope. Popis prodaných věcí vám u některých z položek nebude stačit. Budete potřebovat po svém boku někoho, kdo je s jistotou dokáže identifikovat. Charity nejspíš nepřesvědčíte, a pokud ano, nějakou dobu to bude trvat.“

„Jenomže na to není čas,“ zamumlal Gregory.

„Vystihl jste to přesně. Na to není čas. Musí se začít hledat hned.“

„Vaše manželka mi bude rovněž nápomocná?“ zájmal se Gregory.

„Faith bych rád držel stranou, a proto ji chystám odvézt na měsíc do Itálie. Jako žena, která má ráda věci pod kontrolou, by vám při pátrání mohla trochu... překážet. Chci tím říct, že by si to vzala za své a do všeho by se vám pletla, což se v této situaci zrovna moc nehodí, jestli se mnou souhlasíte.“

„Naprosto souhlasím,“ přisvědčil Gregory. „Podle

mých zkušeností se problémy vyřeší rychleji, když je rodina zapojena co nejméně.“

„Proto odjedeme s Faith pryč. Spolupráce s Hope však bude nutná, protože bez pomoci alespoň jedné ze sester se neobejdete. A Hope se k tomuto úkolu ze všech sester hodí nejlépe.“

Přes Gregoryho tvář přelétl letmý stín. Rodinní příslušníci řešení potíží obvykle skutečně velmi ztěžovali. Pokud to bylo jen trochu možné, pracoval vždycky sám.

James Leggett se omluvně pousmál. „Neříkal jsem, že to bude jednoduché. Zaplatím vám však dvojnásobek vaší běžné ceny. Už jenom proto, že budete řešit dva problémy. Jeden hlavní a druhý s Hope a jejími pošetilými úmysly, který je sice vedlejší, nicméně také důležitý.“

Gregory si věřil, že dokáže najít rozprodané dědictví. Ale může být úspěšný i v tomto druhém úkolu? Na to odpovědět nedokázal.

„Tak co říkáte, pane Drakeu? Přijmete moji nabídku?“

Gregory dlouho neváhal. Nabídka byla příliš štědrá, aby si mohl dovolit ji odmítnout.

„Berte to tak, že jsme se právě domluvili,“ řekl.

„Děkuji vám. Slečny Hope a Charity a hraběnka vdova jsou právě v londýnském domě Comstockových na Harley Street. Povím jim, že je zítra v dopoledních hodinách navštívíte.“

„Velmi dobře,“ kývl Gregory.

„Poslední věc,“ řekl James Leggett s mírnými rozpaky. „Věřím, že tato záležitost zůstane mezi námi.“

„Na to se můžete spolehnout.“

DRUHÁ KAPITOLA

„Dobrý večer, pane.“

Hope Stricklandová se na sebe usmála do velkého zrcadla visícího v hale a udělala pukrle. Pozorně u toho zkoumala výraz své tváře, úsměv, pohled velkých hnědých očí i způsob, jakým nakláněla hlavu na stranu. Analyzovala každý detail, protože na každé maličkosti záleželo.

Není to špatné, pomyslela si v duchu, ačkoli zcela spokojená také nebyla.

Ne, není to špatné, ale není to ani dobré. Ještě tomu něco chybí.

Hope už nebyla dítě. Měla dokonce nějaké zkušenosti s nevinným flirtováním se svými vrstevníky nebo mladými muži, jimž byla představena ve společnosti. Věděla, jak má rozšířit oči, když chce vypadat nevinně, a jak je má přimhouřit, aby se zdálo, že je svým protějškem plně zaujatá či dokonce okouzlená. Úkol, který měla před sebou nyní, však neměl s flirtováním s vrstevníky nic společného. Tentokrát jí šlo o víc.

O mnohem víc.

Setkání s novým hrabětem nemohla v žádném případě ponechat náhodě.

První dojmy jsou nejdůležitější, pomyslela si, zatímco dál zkoumala svůj obličej v zrcadle. Až se s hrabětem setkám tváří v tvář a on se na mě poprvé podívá, nesmím udělat žádnou chybu.

Ani jedinou chybu!

Jedna chyba totiž mohla znamenat konec jejím plánům. A to Hope nemohla riskovat.

Samozřejmě netušila, jestli jí tohle divadlo vůbec k něčemu bude. S velkou pravděpodobností se tu snaží zbytečně, protože hrabě je nejspíš ženatý a přijede do Anglie i se svou manželkou a několika dětmi. Pokud by ovšem ženatý nebyl a existovala šance na to, že ho Hope získá, musela po téhle šanci skočit, popadnout ji a nepustit.

Ne kvůli sobě.

Především kvůli Charity a také babičce.

Když se provdala prvorozená Faith za Jamese Leggetta, Hope zaujala její místo. Teď byla nejstarší neprovdanou ze sester Stricklandových ona, a to znamenalo, že nyní se o zbytek rodiny – o Charity a babičku – musí postarat. A aby se o ně mohla postarat, potřebovala se dobře vdát.

Co nejlépe se vdát!

A kdo jiný by mohl být lepší než nový hrabě z Comstocku? Kdyby si Hope vzala právě jeho, mohly by společně s Charity i babičkou zůstat na panství a sezonu trávit tady v londýnském domě. Vůbec nic by se pro ně nezměnilo. Nemusely by si hledat nové bydlení a žít z ruky do úst. Všechno by se vyřešilo.

„Tak ještě jednou, Hope,“ zamumlala na sebe do zrcadla. „Pořád to není ono.“

Narovnala se v ramenou, pousmála se a téměř mazlivým tónem řekla: „Dobrý večer, pane.“

Nebesa, já to snad nezvládnou!

Ne, ani tentokrát to nebylo ono. Něco tomu pořád scházelo. Její hlas zněl až příliš důvěrně, zato úklona nebyla rozhodně dostatečná. A kromě toho měla Hope pocit, že nedokáže zachytit jemnou hranici mezi zdvořilostí a flirtováním.

Zkus to znovu.

„Dobrý večer, pane. Vítejte –“

„Pořád si cvičíš to hloupé pukrle, Hope?“ vyrušila náhle starší sestru Charity.

Tón jejího hlasu i výraz její tváře mluvily jasně – s tím, o co se snažila Hope, Charity nesouhlasila a nehodlala to skrývat. Charity svoje názory nikdy neskrývala. Nejspíš by to nedokázala, ani kdyby se o to pokusila. Byla jako otevřená kniha a neuměla intrikovat ani spřádat spletité plány.

Ne že by byla Hope intrikánka, ale zastávala názor, že zdvořilost a diplomacie jsou často lepší než upřímnost. A na rozdíl od Charity dokázala využívat ženské zbraně. Charity měla sice mozek šachového mistra, jak o ní trefně prohlásil její švagr James Leggett, avšak drobné ženské lsti nepatřily do jejího repertoáru. Charity jednala stylem *co na srdci, to na jazyku*. Její přímost byla stejným způsobem odzbrojující, jako hrubá – záleželo na konkrétní situaci.

V této situaci ji Hope vyhodnotila jako hrubou. Dělalala to přece především kvůli ní a babičce!

„Hloupé pukrle?“ ohradila se Hope nespokojeně a otočila se od zrcadla k sestře.

„Co jiného to podle tebe je?“

„Dobré vychování, sestřičko. Snažím se to nacvičit, protože chci být připravená, až se tu hrabě objeví.“

„Připravena na co?“ opáčila Charity a zadívala se na Hope svým pronikavým pohledem. „Na šaškování a ponižování se před cizincem, který přijede jenom proto, aby nám ukradl náš dům?“

Pokud se budu ponižovat a pokud před ním budu dělat blázna, pak jenom kvůli tomu, abych se postarala o rodinu, drahá sestro, pomyslela si Hope v duchu vyčítavě. *Protože někdo to udělat musí.*

Nahlas řekla: „Teď je to jeho dům, Charity. Ne náš. A ty moc dobře víš, jak se věci mají. My jsme tady hosté. Stejně jako na panství, kam už se nejspíš nikdy nepodíváme.“

„Myslíš tím *naše* panství? Naše rodinné panství?“ zamračila se Charity.

„Teď je jeho,“ opakovala Hope unaveným hlasem. Nebylo to poprvé, kdy s Charity podobnou debatu vedly.

„Ale nemělo by to tak být!“ zdůraznila Charity. „Zapomněla jsi na to, že ještě nedávno patřilo dědečkovi? A tenhle dům také?“

„Samozřejmě jsem na to nezapomněla. Ale dědeček zemřel a Koruna našla dědice. Věděly jsme přece vždycky, že se to jednou stane.“

„Není to správné,“ zamračila se Charity ještě víc.

„Možná není, ale my s tím nic neuděláme. Proto musíme být rozumné.“

Mladší ze sester si odfrkla. „Rozumné. A tobě

připadá rozumné chtít se provdat za někoho, koho jsi nikdy v životě neviděla?“

„Vzhledem k situaci, v jaké se nacházíme, ano,“ pokývla Hope hlavou.

Charity si znovu nesouhlasně odfrkla.

„V každém případě,“ pokračovala Hope, „bychom se měly snažit být k němu přátelské a milé. Měly bychom si ho naklonit, Charity.“

„Proč?“

„Protože pak nás tu třeba nechá dál bydlet, i když se za něj neprovdám.“

„Tomu přece nevěříš, Hope.“

„Proč by se to nemohlo stát?“ zvedla Hope rameny, přestože Charity měla pravdu. Nevěřila tomu, ale zároveň to nechtěla přiznat. „Nakonec bude možná i jemu připadat lepší, když se o dům bude starat někdo, kdo ho zná a kdo k němu má vztah,“ dodala.

„Nesmysl. Kromě toho, ty si ho nechceš pouze naklonit,“ zdůraznila Charity. „Ty si ho hodláš vzít.“

„Jestliže nebude ženatý...“ Hope pokrčila rameny a nechala zbytek věty viset ve vzduchu.

„A co když ti tenhle plán nevyjde?“ namířila na ni prst mladší sestra. „Tvrdila jsi, že chceš být připravená. Jsi připravená i na tohle?“

Charity byla nejenom upřímná, ale také odjakživa přísně logická. V jakémkoli plánu vždycky rychle odhalila trhliny a slabá místa a nemilosrdně na ně poukázala. Pokud se někdy někdo pustil do boje s Charity, musel počítat s tím, že prohraje.

Přesně jak to zmínil James Leggett.

S Charity bylo těžké soupeřit. Její brilantní mozek